

LBRIS

We know
books

Adriana Agache

JUKAI
- Întunericul deplin -

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

Alarma telefonului sună zgomotos lângă urechea mea. Lovesc cu mâna stângă spațiul gol de lângă pernă până reușesc să apuc telefonul și opresc alarma după primele trei tonuri prelungi. Mă uit la ecran, cu ochii mijiiți din cauza intensității luminii, și descifrez ora scrisă cu cifrele imense: 7 dimineața, iar mai jos este data calendaristică – 6 aprilie 2020. Mă întorc pe spate, refuzând să mă ridic. Tot ce vreau este să mă pun înapoi să dorm. Obscuritatea camerei, dată de draperiile trase la geam pentru că nu suport ca razele soarelui să îmi invadeze spațiul, pare să câștige dezbaterea tacită de a mă întoarce la somn. Așa că trag din nou pătura peste cap și-mi spun că cinci minute mai pot moșăi. Îmi cobor pleoapele, iar un vis încă aflat în ceață încearcă să mă ia de mâini și să mă ducă în lumea lui. Dar intenția îmi este spulberată imediat, de parcă mama ar fi știut ce am de

“Yuki! Este ora 7 și 10 minute, cât mai ai de gând să stai în pat?!” o aud strigând de la parter. Deschid din nou ochii și privesc spre ușa dormitorului prin care răzbate vocea estompată a mamei.

Oftez prelung, azvârl cât colo pătura de pe mine a frustrare și mă ridic în capul oaselor. Tora, pisica de care am uitat că se culcase la picioarele mele, se trezește abrupt și miaună strident. Mă holbez la ea, apoi îmi mut privirea către cartea ce zace pe noptieră – Hagakure¹.

“Yuki!” o aud pe mama cum deschide ușa, cu sunetul obișnuit de balamale neunse și care scrâșnesc. Se ivește în pragul ei cu uniforma școlară proaspăt călcată și frumos aranjată pe umerăș într-o mână, iar pe cealaltă și-o sprijină în șold. “De câte ori trebuie să te strig ca să te trezești?”

Nu așteaptă un răspuns din partea mea, ci doar îmi așează uniforma pe marginea patului.

“Să nu cumva să o șifonezi, altfel te vei face de râs chiar de la începutul anului școlar,” îmi mai spune ea. “Și de ce stai în întunericul ăsta? Parcă îți era frică de el, ai făcut în sfârșit pace și ai realizat că nu ai de ce să te temi?”

Imediat ce termină cu remarcile, mama trage în lături draperiile și lasă razele de soare să pătrundă în cameră. Deschide și geamul, aerul proaspăt înlocuindu-l pe cel stătut și cald de peste noapte.

1 „Hagakure, cartea samurailor” este scrisă de Yamamoto Tsunetomo și reprezintă un ghid practic și spiritual pentru un războinic. Hagakure înseamnă „ascuns de frunze”

“Mult mai bine,” continuă să vorbească mama de una singură, apoi își întoarce privirea către mine. “Grăbește-te să te îmbraci, mă duc să îți pregătesc micul dejun și prânzul.”

O privesc cum iese din cameră, cu Tora pe urmele ei care miaună și-și cere și ea porția de mâncare. Cu un oftat mă dau în sfârșit jos din pat și apuc umerășul cu cămașa mea albă ce poartă sigla liceului. Fusta bleumarin este prinsă și ea atent sub cămașă. Calc apăsător spre șifonier, unde se află oglinda. Preț de câteva momente stau și mă uit la reflexia mea, o dată privindu-mă doar în pijamale, apoi cu uniforma suprapusă. Însă altceva îmi captează atenția: imaginea se uită înapoi la mine cu o figură mult prea serioasă pentru o liceeană, asemenea unui om de afaceri tipic care se află într-o criză a vârstei. Nu există zâmbet pe care să îl așez, ochii și-au pierdut și ei demult licărirea, ascunzându-se în spatele bretonului ce cade chiar deasupra lor; nu se vede nimic pe fața mea ce ar putea trăda o fărâmə de viață. De când cu Natsumi, întâmplare de acum un an, nici eu și nici mama nu mai suntem la fel.

Îmi dau absentă cu mâna prin părul scurt, îl aranjez cât de cât la vârfuri și insist mai mult la breton. Deschid pe urmă ușa șifonierului, iau din interiorul lui ce mai am nevoie și mă schimb de pijamale.

“Ia și mănâncă repede, altfel ai să întârzii la ceremonia de deschidere,” spune mama în timp ce lasă grăbită farfuria

cu două sendvișuri în fața mea.

Mușc din sendvișul preparat cu șuncă și cașcaval, fără să o scap din ochi. O văd cum se mișcă cu agilitate, cum îmi pregătește cutia de prânz... și încă una, separată. Din coșulețul de lemn, acolo unde așează întotdeauna fructele, selectează două mandarine, două banane și un kaki. Înghit cu noduri, simțind îmbucătura cum cade în stomac cu greutatea unei pietre.

“Am timp, fac maximum zece minute mergând pe jos. Și ce se poate întâmpla dacă întârzii puțin? Nu e ca și cum nu mă vor primi în clasă,” rostesc eu și las restul de sendviș pe farfuria verde. Tot de un an devenise ceva la ordinea zilei ca noi două să ne împungem.

Umerii îi tresaltă ușor înainte să izbească prosopul de marginea chiuvetei. Fără să se întoarcă spre mine, se sprijină de marginea blatului și îmi spune pe un ton stins, lipsit de orice emoție, sau cel puțin așa mi se pare mie:

“Tatăl tău va veni să te ducă la liceu. De aceea...”

“Nu merg cu el!” mă răstesc, lovind zgomotos cu palma în masă. “Nici nu vreau să îl văd! Ce caută, oricum? Nu a zis că nu mai vrea să aibă de-a face cu noi?”

Cuvintele îmi ies pe gură fără să le pot controla. Sângele fierbe deja în mine și, deși știu că nu procedez corect să mă cert cu mama pentru asta, totuși o fac. Numai gândul să îl revăd îmi face ca mâncarea să mi se întoarcă, darămite să mai merg și cu el în aceeași mașină. Cu ochii țintă pe spatele ei, o văd cum pregătește mai departe, apoi îmi mut privirea spre sufragerie. Un alt motiv pentru care mă cert cu mama, în

afară de tatăl meu, este cel de acolo. Altarul Butsudan², pe care mama l-a amenajat după ce incompetenții de la poliție au renunțat să îmi mai caute sora. Și acum mi-i amintesc foarte clar cum au bătut la ușa noastră, la opt luni de la momentul dispariției, cum și-au lăsat capetele în pământ, anunțând că au căutat peste tot și nici urmă de Natsumi. Au trecut-o pe lista celor dispăruți pe termen nedefinit și ne-au asigurat că fac tot posibilul să o găsească. Imediat după ce au făcut plecăciunea, și-au luat tălpășița ca niște lași, și au lăsat-o pe mama în stare de șoc în pragul ușii. Aștepta zilnic vești, dar nimic, iar la împlinirea anului de când Natsumi se evaporase din viața noastră, amenajase altarul.

Șirul gândurilor e întrerupt când mama îmi aduce pe masă pachetul pregătit pentru prânz, în cealaltă mână ținând cea de-a doua cutie cu mâncare. Îmi zâmbeste oarecum forțat, iar ochii ei roșii mă privesc goi. Mă sărută pe creștet așa cum obișnuia să facă atunci când eram mică și-mi spune pe un ton șoptit înainte de a se depărta:

“Este ziua lui să te vadă.”

Mama iese din bucătăria mare, traversând holul îngust. O urmăresc atent, de la masa la care încă stau, cum intră în sufragerie și îngenunchează în fața altarului. Ce aranjament de o ironie macabră: masa din bucătărie este așezată în dreptul ușii ce dă în hol, de partea cealaltă este sufrageria, iar pe perete se înalță semeț altarul.

Un *te rog...* slab plutește în aer din capătul celălalt.

² Altar budist, sub forma unui dulăpior cu uși, conceput pentru rugăciuni adresate lui Buddha sau rudelor decedate ale familiei

Pufnesc într-un râs disprețuitor și-mi încrucieșez brațele pe piept.

“Crezi că mă interesează asta?” îi răspund tăios. “L-a interesat când a făcut tot ce a făcut? Nu! Acum își dă interesul, ha! Ce glumă proastă, o glumă atât de proastă încât chiar trebuia să râd.”

“Yuki...”

Un scrâșnit de roți se aude din fața casei, întrerupând disputa, urmat îndeaproape și de ciocănitul la ușa de la intrare. După un schimb de priviri de la distanță, mama este cea care capitulează și se îndreaptă către ușă.

DOI

“Am venit!” anunță tata, oprindu-se în pragul bucătăriei.

Îmi mijesc ochii și scrâșnesc din dinți. Inima bate cu putere, unghiile mușcă din carne... toate emoțiile cele mai negre se iau la întrecere în mine să iasă la suprafață. Bărbatul de 45 de ani, îmbrăcat la costum și care rotește plictisit pe degete brelocul cheii de la mașină, mă privește insistent. Din spatele ochelarilor cu rame negre și groase, ochii îi sclipesc malițios.

“Ai venit ca să ai de unde să pleci,” îi arunc fără nici cea mai mică urmă de respect. “Mă descurc să merg singură la liceu, n-am nevoie să fiu condusă. Și așa îmi pari destul de grăbit, nu mă lăsa să îți stau în drum.”

Se lasă o tăcere apăsătoare între noi, nimeni nu mai spune nimic și parcă nimeni nici nu mai respiră. Mama se întoarce încet cu ochii mari către mine, rămâne cu gura

căscată și văd cum bețișoarele pe care urma să le aprindă îi tremură în mâini. Buzele tatei îi zvâcnesc subtil, ca și cum s-ar abține să dea curs impulsurilor violente.

“Yuki...” începe el pe o voce groasă, dar se oprește, inspiră adânc și își drege glasul. “Nu am timp de figurile tale. Dacă ai terminat de mâncat, ia-ți geanta și să mergem.”

“Ce parte din nu merg cu tine, nu pricepi?” ridic tonul. Lovesc cu pumnul în masă atât de puternic încât tacâmurile și farfuria pe care rămăsese micul dejun clincăne. “NU VREAU să merg cu tine.”

Îmi înghit cuvintele în momentul în care taică-miu ajunge în fața mea și își încleștează mâna pe brațul meu. Unghiile lui pătrund adânc în carne când mă ridică brutal de pe scaun și încearcă să mă smucească înspre ușă. Mama icnește și-și duce mâinile la gură, scăpând bețișoarele pe podea. Face doi pași către noi însă tata o pironeste locului cu o simplă privire, una sălbatică, scăldată într-o ură profundă.

“Izumi, stai unde ești!” răcnește el către mama. Își lasă ochii înlăcrimați în podea, ascultându-l, și rămâne ca bătută în cuie în acel loc. “Iar tu, copil prost, șterge privirea aia din ochi și haide odată! Păstrează-ți figurile astea pentru maică-ta sau oricine ți le suportă!” spune tata pe o voce groasă, cu fața încruntată și continuând să mă smucească.

De 17 ani încoace nu a învățat nimic despre copiii lui. Cu atât mai mult despre mine și anume că sunt foarte încăpățânată, iar de cele mai multe ori obțin ce vreau. Îmi proptesc picioarele în podea și mă sustrag din strânsoarea lui.

“De ce să păstrez sentimentele destinate ție pentru alții? Alții sunt de vină pentru tot ce ai făcut?”

“Yuki, te avertizez.”

“Ce mă avertizezi? Hm? Că ai să dai în mine, exact cum ai făcut și-n anii trecuți? Când ne-ai încuiat în cameră pe mine și pe Natsumi ca să te poți certa, fără întreruperi, cu mama? Crezi că nu am auzit loviturile și plânsetele ei?” îi arunc în față. “Cineva ca tine nu se poate numi tată, ești o rușine pentru apelativul ăsta.”

Ochiul stâng îi zvâcnește scurt în spatele ramelor. Mă ia de gulerul cămășii și mă trage foarte aproape de el. Palma grea cade deasupra tâmpiei mele stângi asemenea unui fulger și nu realizez că mi-a dat drumul decât atunci când podeaua pare să-mi alunece de sub picioare. Într-o încercare lamentabilă să mă prind de marginea mesei, trag după mine fața albă de masă cu tot cu farfuria, care se sparge în cioburi de la impactul cu podeaua. Unele chiar se înfig superficial în pielea de pe picioare și mă zgârie, iar cămașa albă este pătată de resturile de mâncare.

“Mamoru, ajunge!” o aud pe mama cum îl roagă pe o voce tremurată, panicată. Zboară parcă într-o clipă din locul unde era mai devreme și stă acum lângă mine. Mă mângâie delicat pe spate și-mi șoptește:

“Haide, Yuki, du-te sus să te schimbi. Nu te poți duce la școală cu cămașa murdară...”

“Vreau să fii gata într-un minut, ai înțeles?”

“Nu ascult de tine, ticălosule! Și nici de tine, mamă!”

Mă smulg din mâinile mamei și mă ridic de una singură,

reluându-mi poziția sfidătoare. Maxilarul lui scrâșnește zgomotos; în ochii mijiiți și negri din spatele lentilelor văd doar ură. Nici urmă de iubire părintească. Îl înfrunt dreaptă și-l săgetez la rândul meu cu privirea și cu pumnii încleștați, pregătită de o luptă. Mâna lui dreaptă se ridică pentru o nouă lovitură, iar eu nu-mi închid ochii. Știu că o să doară doar fizic, nu poți să mai rănești ceva ce deja a pierit. Loviturile lui nu-mi mai pot atinge sufletul. Sunetul dur al palmei răsună în bucătărie, dar altcineva se prăbușește la podea – mama.

“Ai știut tu de ce ai sărit ca să încasezi palma asta. Normal, că așa ai educat-o! Așa le-ai educat pe amândouă, măcar una a avut bunul simț și a plecat!”

“Să nu îndrăznești să vorbești așa despre Natsumi!” îi reproșează mama, cu o mână în locul unde a fost lovită mai devreme și cu lacrimi în ochi. Câteva fire de păr brunet din cocul aranjat îi stau acum răzlețe. “Sunt și fetele tale, Mamoru! Cum poți vorbi așa de ele?!”

“Să înțeleg că nu ți-a ajuns o palmă, nu? Am crezut că vin, o iau pe asta și gata,” ridică el din umeri a nepăsare, aranjându-și gulerul sacoului de parcă ar fi fost foarte mult deranjat. “Plus că, tocmai, e copilul meu și îi pot vorbi cum vreau eu! Iar aialaltă a ales singură moartea, nu a împins-o nimeni.”

Scrâșnesc din dinți puternic, un zgomot surd ca de smalț ciobit îmi răsună în timpane – cred că s-a mai rupt o bucățică din dinte. Pumnii mi se încheștează și mai puternic, iar tot ce văd în fața mea este un gunoi de om. Pe dracu’

n-a împins-o nimeni!

“Ești tu sigur,” suspină mama de lângă mine, cuvintele pierzându-se în neant. Se chircește și-și acoperă fața cu mâinile pentru că nenorocitul făcuse doi pași amenințători cu palma ridicată.

“Așa mă gândeam și eu, că nu mai vrei încă una!” rânjește el cu o satisfacție bolnavă. “Dar de dragul vremurilor de demult!” Inetul mamei este unul strident, îndurerat, ceva ce te-ar face să gândești că până și să îți înfigi cuțitul în os e mai puțin dureros. O strânge puternic de păr și o lovește încă o dată, lăsând-o întinsă pe jos și plângând.

Fără să mă gândesc, apuc de pe jos ciobul cel mai lat din farfuria care se făcuse țandări mai devreme și mă apropiez de tata. Îndrept vârful ascuțit spre figura lui.

“Natsumi nu este moartă! Sora mea este încă vie!” mă adresez pe o voce neutră amândurora, simțindu-mi corpul cum începe să tremure. “Doar pentru că avem o poliție incompetentă, asta nu înseamnă că Natsumi e moartă! Eu nu cred idioțenia asta!”

Mama continuă să plângă amar. Recunosc că mă doare să o văd așa, dar nu pot să nu simt furie pentru că a renunțat atât de ușor să creadă că trăiește. Tata, în schimb, doar se uită la mine și ignoră cu desăvârșire faptul că ciobul îi este îndreptat amenințător spre piept.

“Lasă-l jos. Mișcă-te dracului odată și hai să plecăm! N-am timp de prostiile tale!”

“N-ai timp de prostiile mele?” îi imit cuvintele. “Tu nu ai avut niciodată timp pentru nimic, ticălos egoist! Ieși din